

но беше изпратил в бедрото му, ядоса още повече разяреното животното и то се спусна към тях с отчаянна дързост. Тогава князът скочи на земята, ^{вдигна копчето 20} ~~извади копчето си~~ и заби в страхотно зиналата уста. Но ~~то~~ се счупи между яките зъби на дивия звяр.

Мария викаше с всички си глас. Кафявият хрът долетя от някъде и се хвърли върху животното. Глиганът яростно се бранеше и налиташе към княза.

- Назад! - извика Иваница. - Назад! Не се доближавай, Марио! - и продължи отчаяно да размахва колчана си срещу устата на животното.

Двамата оръженосци, яхнали заедно свободния от дивеч кон на първия, пристигнаха с изплашени викове. Един от тях поиска да забие ножа си в слабините на звяра, но той се спусна към него и го повали. Тогава с внезапно движение Иваница грабна пелката от ръцете на другия войскар, дигна я във въздуха и прасна глигана по темето. Животното пусна оръженосеца и се струполи в краката му. От усилието раната на Иваница се разтвори и отново рамото му се обля в кръв.

- Но той те е ухапал! - извика вторият оръженосец и се спусна да го превърже. В това време първия с мъка се дигаше от земята, за чудо невредим, само бледен от уплахата и леко издраскан по лицето.

Качиха глигана до другия убит дивеч и поека към южния край на забела.

Посрещнаха ги с възкличания и изненада и възторг, които веднага се обърнаха в изплашени викове.

Царят се спусна ^{срещу} ~~връх~~ тях.

- Иваница, ранен ли си? От глигана ли?

- Да, от глигана, - отвърна весело княза и погледна с